

Beköszöntő.

Kispartai János, lapunk bőkezű, nemes célkitűzésű alapítója az örökkévalóságba költözött. Tettamanti Bélának, a magyar kultúra szerelmesének, a személyiség pedagógiája és nyelvoktatásunk úttörő művelőjének értékes munkásságát Budapesten az Országos Közoktatási Tanács kötötte le; Szalkay Zoltán, eddigi felelős kiadónk a kolozsvári egyetemen irányítja a tanárképzést.

A Délmagyarországi Nevelők Egyesülete soha el nem múló hálával, teljes elismeréssel adózik az úttörőknek, de a szebb, boldogabb magyar jövő felé irányuló kezdeményezésüket nem állíthatja meg, hanem fenntartani s amennyire ezekben a szörnyű időkben lehetséges fejleszteni kívánja. A szűkebb igazgató-tanács ezért szólította fel ismételten az egyesület elnökét, hogy a most már hivatalos lap számba menő Nevelésügyi Szemle felelős szerkesztői és kiadói tisztjét vállalja magára.

Bízva az eddigi vezető gárda értékes munkásságában s a tanítói testület vezetőinek, tagjainak komoly ígéréteiben felvételt kértem és nyertem az Országos Sajtókamarába aminek alapján elvállalom a szerkesztésért és kiadásért a felelősséget.

Együttes törekvésünk, hogy a tornyosuló nehézségek ellenére mindig jobban megközelítsük Egyesületünk eszményét: a jogállamon épülő magyar kultúrállam nemzetnevelő testületének minél egységesebb, szervezetebb összefogását az Alföld egy részén és a déli vidéken.

A kultúrállam szinte azonos a nemzetnevelő állammal s az igazi nagy államférfiak egyuttal nagy nevelők is voltak, mert milliók lelkében gyújtott világosságot a tanításuk és munkakedvet, alkotó erőt ébresztett a példájuk. A nevelő állam lényegéből következik, hogy az eddiginél nagyobb megbecsülésben részesíti a tanítói és tanári kart az „*aequa eademque nobilitas*” elve alapján.

Még tisztán anyagi szempontból is gazdaságosnak ígérkezik ez a magatartás, mert minél több gondot és erőt fordít az állam a társadalmi bajok megelőzésére, annál kevesebbet kell áldoznia a megtorlásra és az erőszakos fegyelmezésre.

Erre azonban szükséges a tanítói testületek közötti szolidaritás. Ismerjük meg egymás problémáit, működési terét. Lássuk be szerves összetartozásunkat: népiskoláink szilárd alapvetését, a polgári iskoláink és a középiskolák továbbképző erejét, a mindig fontosabb szerepet betöltő szakiskolák jelentőségét és végül koronázza mindezt az állandó érintkezés fenntartása az ősi alma materrel, az egyetemek tanári karával. Ezt a célt tűzte maga elé a Délmagyarországi Nevelők Egyesülete s ezt szolgálja a valamennyiünk javát szem előtt tartó Nevelésügyi Szemle.

MESTER JÁNOS.